

1887 г. съ солиста-баритонистъ Вичо Дупллевъ. Подчертахъ името и на г. Мих. Райновъ съ ученическитѣ му и многогодиши черковни хорове; поменахъ нѣщо и за оставенитѣ отлични впечатления отъ покойния бившъ учителъ Вапорджиевъ и неговитѣ работнически хорове, като достигнахъ до 1910 год., когато бѣ основанъ Сливенската детска музикална китка, до която смѣтамъ, че се приключва първата епоха на мѣстното музикално дѣло.

Сега, тукъ, следъ едно задължение отъ председателятъ на хора г. П. Димитровъ — ще навлѣза въ деликатната област на моята съвременность, за която досегашната ми скромность ще пострада до толкова, доколкото неудобството да се пише за себе си е непристойно. Щомъ, обаче, въпроса е за известни спомени и въ името на една кауза, длъжни сме да се самораздаваме. Ето защо мога следъ всичко това да твърдя, че *вториятъ периодъ* на мѣстния музикаленъ развой се започна съ *музикалната китка*, просъществувала въ най-размирнитѣ за страната ни времена цѣли 21 години. Какво сж тѣзи 21 години за едно-едничко ръководство при толкова много противодействащи сили и тежки условия — ще оставя на по-далечното бждеше съ неговитѣ незаинтересовани съвременници да си кажатъ думата. И въ този случай обаче азъ твърдя, че музикална китка се яви като резултатъ на музикалния възходъ на страната ни отъ деветстотната година, въ която обаянието на покойния Ем. Маноловъ залѣ съ музикална свѣтлина прашнитѣ и тъмни стаи на нашитѣ училища. Училищната и хорова пѣсень, добили отъ него своеобразния нашъ духъ, създадоха повсемѣстенъ интересъ къмъ хоровата и солова художествена пѣсень. Сливенъ попадна въ този повишенъ интересъ благодарение на лѣтнитѣ детски музикални курсове на ичеренеца, тогава пловдивския жителъ — г. Димо Бойчевъ, — устроени презъ 1907 и 1908 години и завършвани съ концерти при акомпаниментъ на военния оркестъръ.

Така, две години по-късно, азъ можахъ, следъ опититѣ си въ село, да дойда въ Сливенъ възпламененъ отъ желанието за широка и по-висока музикална просвѣта. Още въ първитѣ дни на септемврий 1910 г. основахъ „китката“ и следъ три месеци изнесохме Коледния си концертъ съ хорова, солова и оперетна програма и блѣскавъ успѣхъ. Китката веднага стана една културна наша необходимостъ и доби гражданственостъ. Така се случи, че на втората година се завърна отъ странство младиятъ ни съгражданинъ и даровитъ музикантъ г. *Мишо Тодоровъ*, който ни се постави въ усърдна и предана услуга съ композиция и акомпаниментъ. И за щастие — тази наша съвмѣстна музикална работа продължи съ едно небивало другаде културно взаимопроникновение цѣли 21 години, въ които китката спечели вниманието не само на Сливенъ, но и на близката провинция: Бургасъ, Ямболъ, Ст. Загора и Казанлъкъ, пресата на които градове съ патосъ пишеше оди за *„Музикалния триумфъ на Сливенци!“*

По преценката на високо културни чужденци и официални лица отъ Министерството на нар. просвѣта, следъ посещенията на нейни концерти, сливенската „Китка“ е надхвърлила съ художественото си изпълнение далечъ провинциалността и е достигнала нивото на европейски институтъ.

При другъ случай ще изнеса съответнитѣ имена на оценителитѣ ни. Така че не ще е преувеличено, ако твърдя, че музикалната китка засегна на времето въ дълбочина и ширина нашия мѣстенъ музикаленъ животъ, щомъ като тя събираше всѣка година между 150—200 деца на възраст отъ 5 до 17 годишни съ остановени музикални данни. Често въ хоровитѣ си ансамбли тя засѣгаше и възрастни пѣвци и съ това раздвижваше цѣлокупно мѣстния музикаленъ свѣтъ. Тя разпредѣляше членоветѣ си